

La dignitat de la persona

"Quin és el perill per a la dignitat de la persona? Bingo! L'enemic de la llibertat, l'amenaça contra la integritat, el perill per a la dignitat és la llengua catalana."

Per favor, apaguen els cigarrets, agafense als cinturons de seguretat, compromen que el salvavides està a punt, i comencen a llegir: "*En un Estado social y democrático de derecho que proclama como valor superior la libertad, que hace de la dignidad de la persona y del libre desarrollo de la personalidad fundamentos del orden político y de la paz social y que proclama como fundamental el derecho a la integridad moral...*"

Ara ve el salt mortal, el salt del Suprem: què dirien vostès que és intolerable en un estat com aquest? Quina llei o decisió és incompatible amb el valor de la llibertat i amb el desenvolupament de la personalitat? Quin és el gran obstacle de la pau social, quina és l'amenaça a la integritat moral? I sobretot, quin és el perill per a la dignitat de la persona? Bingo! L'enemic de la llibertat, l'amenaça contra la integritat, el perill per a la dignitat és la llengua catalana.

Ho sabíem ja gairebé tot, sobre la magnitud de la nostra maldat, però això encara no: aquesta és la sorpresa del noranta-quatre. Ara ja serà difícil que en diguen de més grosses.

Jo entenc que es reunesquen a Madrid quatre o cins senyors de Toledo, Zamora, Badajoz i Guadalajara, i decideixen que el català a Catalunya no és del tot constitucional, i sobretot que no ho és tant com l'espanyol a Espanya. *Ça va de soi*: la Constitució Espanyola, com el seu nom indica, es va fer justament per això, i el Tribunal Suprem del Regne ens ho ha recordat expressament: "*Creemos que la voluntad del constituyente fue clara: no se quiso introducir en el texto de la Primera Norma el deber de conocer las lenguas oficiales distintas de la oficial de España*". Només l'espanyol és subjecte de deures, només la llengua de l'estat és d'obligat coneixement, i per tant d'obligat ensenyament. Fins aquí, no tenim cap motiu de queixa, no senyor. No proclamen els nostres polítics la permanent fidelitat a la Constitució? Doncs, això és la Constitució. I si fos membre del Tribunal Suprem, pensaria que és ben dubtós que el coneixement del català a Catalunya siga legalment imposable. De fet, el Tribunal ja ho pensa, això. Diu, per exemple, que la idea que "tots els nens puguin usar correctament el català i el castellà al final dels seus estudis primaris" pot ser contrària a l'article 3. Ho comprenc perfectament.

Es fa una Constitució pensada per garantir

la supremacia indiscutida de l'espanyol, per assegurar la pura regionalitat subordinada de les altres llengües, etc., i ara vénen aquests i se'ns escapen. Ara vénen els catalans, per exemple (aquests són els perillosos, aquests, si no els lliguem curt!) i pretenen coses impossibles. O siga, que si el Parlament de Catalunya aprova, i el Govern aplica, una llei segons la qual el català serà la llengua de l'ensenyament, això, senyors, viola els articles 1, 9, 10, 15 i 27 de la Constitució Espanyola i punt, s'ha acabat. Normal, ja dic; la van fer per això. (Una altra cosa és que després es dignen de no ser rigorosos, de no aplicar-la en aquest punt tan durament com voldrien.)

Però, acceptat el principi de la submissió, és dur d'acceptar el principi de la inferioritat metafísica, de la perversitat intrínseca, de la maldat específica de la llengua catalana.

Vegem: si en qualsevol país del món, com ara Espanya, Portugal o França, la llengua regular i normal de l'ensenyament és la pròpia, això no sembla cap maldat particular, violació de drets humans, degradació, atac a la llibertat, perill per a la pau social. Però si això mateix es pretén fer a Catalunya, tornen a llegir vostès els *considerandos* que he reproduït al principi. Uns senyors de Burgos, Conca o Càceres decideixen, no sols que els catalans no poden tenir tal pretensió, sinó que, si ho fan, seran enemics de la llibertat, la integritat moral i la dignitat de la persona. Deu ser, vistes les comparances, que el català és la llengua del mal, immoral, opressiva, irrespirable, infame. Altrament no s'entén. Què volen que els diga: és difícil inventar, contra una llengua, una ofensa més gran. És difícil que jo, com a part del país que la parla, pugui ser objecte d'una injúria més dura que la implicada en el raonament del Tribunal. La dignitat de la persona; i tant que és atacada, i tant i tant!

Joan F. Mira